

DRIJFZAND

(A Fly in the ointment)

Klucht in twee bedrijven

door

DEREK BENFIELD

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DRIJFZAND (A FLY IN THE OINTMENT)** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DEREK BENFIELD** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Staatssecretaris Ron Schoonebeek - staatssecretaris van Milieu

Donna - een gedreven maîtresse

Brenda van Riel - een gefrustreerde agente

Albert - een doortrapte pizzabezorger

Louise Schoonebeek - een toegewijd echtgenote

George Meijer - een romantische dokter

De handelingen vinden plaats in het zomerhuis van Donna aan de Katwijkse kust tijdens een warme zomer.

Eerste bedrijf - een vrijdagmiddag

Tweede bedrijf - enkele minuten later

Tijd - onlangs, heden, en (waarschijnlijk) de toekomst!

EERSTE BEDRIJF

De woonkamer van het zomerhuis van Donna aan de Kat- wijkse kust. Het is een warme zomermiddag. De woonkamer telt drie deuren: één linksachter naar de gang en de voordeur; één linksvoor naar de keuken; en een derde rechtsvoor naar de slaapkamer. Een groot schuifraam rechtsachter kijkt uit op de straat. Tegen de rechterwand staat een grote kast met een bureau ernaast. Tegen de links van het raam staat een halfronde tafel. Links van het midden staat een luie bank met een tafel erachter en links ervan staat een stoel. De kamer straalt een prettige, landelijke sfeer uit - eiken balken, bloemetjesstoffen, kamerplanten enzovoort.

Als de lichten aan gaan is er niemand op het toneel. Door het raam valt zonlicht binnen. Er gaat een deur open. Voorzichtig steekt iemand zijn hoofd om de hoek van de deur en kijkt met ogen op steeltjes de kamer rond. Het hoofd is van Ron Schoonebeek, een licht kalende man van in de vijftig. Als hij ziet dat er niemand is, komt Ron binnen en begint gejaagd allerlei laden en kasten te doorzoeken, het gaat met veel lawaai en stijgende wanhoop. De voordeur slaat dicht. Ron staat als aan de grond genageld en weet niet wat hij nu moet doen. Hij kijkt om zich heen, een man in de val. Hij besluit door het raam te vluchten en loopt er snel heen. Hij krijgt het niet open. Het zit vast. In paniek duwt hij ertegenaan. Donna komt binnen met haar handen vol. Ze is wezen winkelen. Ze heeft donker haar. Het is een goedverzorgde, sexy dame van achter in de dertig. Ron verstijft, zijn gezicht tegen het raam gedrukt, hij tuurt door het glas en heeft zijn rug naar haar toe. Donna legt haar inkopen neer, keert zich om en ziet de man met zijn rug naar haar toe staan. Ze denkt dat het een indringer is en geeft een gil.

Donna: Aaaaah! *(Ron draait zich om. Donna herkent hem en glimlacht opgetogen)* Ronnie, duifje van me! Je bent terug! *(ze rent op hem af)*

Ron: Eh - nee.

Donna: Nee?!

Ron: Nee.

Donna: *(vol ongeloof)* Nee?

Ron: Niet echt...

Donna: Maar je bent er toch.

Ron: Ja...

Donna: In mijn appartement.

Ron: Ja...

Donna: In mijn huis...

Ron: Ja...

Donna: *(logische conclusie)* Dus ben je bij mij teruggekomen!

Ron: Nee.

Donna: Je bent er wel, maar je bent er niet?

Ron: Ik ben hier wel, maar ik had niet gedacht dat jij hier zou zijn.

Donna: Ik woon hier.

Ron: Je gaat regelmatig de deur uit.

Donna: Ja.

Ron: Ik dacht dat je de deur uit zou zijn.

Donna: Ik?

Ron: Op vrijdagmiddag ben je meestal weg.

Donna: Gezellig hoor, op bezoek komen als ik er niet ben.

Ron: Zo is het niet.

Donna: Pardon?

Ron: Ik kwam niet bij je op bezoek. *(Donna denkt te weten waarom hij er is en glimlacht gelukzalig)*

Donna: Oh! Je hebt een cadeautje voor mij gekocht en wilde niet dat ik het wist! Dus heb je een dag uitgezocht dat ik niet thuis ben, zodat je naar binnen kon sluipen en het als een verrassing voor mij achterlaten. Een cadeautje om het goed te maken! Ach, duifje van me, wat lief! *(ze kijkt om zich heen)* Kom op - waar is het? Waar heb je het verstopt. *(ze fladdert door de kamer en kijkt overal, dan stopt ze en kijkt hem aan)* Geef eens een aanwijzing. Ben ik al warm?

Ron: Nee - maar ik krijg het wel knap warm....!

Donna: Is het een groot of een klein cadeautje? Ik zie nergens een groot cadeau... *(dan plotseling)* Het is een auto! Een nieuwe BMW! Hij staat buiten. *(ze kijkt uit het raam, maar ziet niks)* Nee! Daar staat ook niets! Nog niet eens een fiets... Ah! Ik weet het! Het is iets kleins! Een diamant! Een kleine, prachtige, hele dure diamant.

Ron: *(vol afschuw)* Nee! *(hij vlucht naar de bank)*

Donna: Geen diamant!

Ron: Helemaal niets!

Donna: Helemaal niets?

Ron: Inderdaad...

Donna: Zelfs geen bloemen? Eén - één roos?

Ron: Nee... *(Donna beseft dat ze zich nogal onbehouden gedraagt. Ze slaat haar handen voor haar gezicht en rent schaamtevol op hem af)*

Donna: Ach, duifje van me, wat kan ik ook een egoïst zijn? Ik hoef helemaal geen cadeautje. Jij bent terug. En dat is voor mij het belangrijkste. Staat je tas nog in de gang? Ik help je wel met uitpakken. *(ze probeert hem mee te voeren)*

Ron: Er valt niets uit te pakken!

Donna: Doe niet zo raar, schat! Toen je bij me wegging heb je al je kleren meegenomen. Hier ligt helemaal niets meer van jou. Nog niet eens een tandenborsteltje.

Ron: Ik heb ook geen tandenborstel nodig. Ik blijf niet! *(Donna kijkt hem even verstijfd aan)*

Donna: Je hebt gezegd dat je bij mij zou terugkomen...

Ron: Nee. Dat heb jij gezegd.

Donna: Dus je komt niet bij mij terug?

Ron: Nee.

Donna: Je bent niet teruggekomen om het goed te maken met een zoen?

Ron: Nee... *(het duurt een tel voordat ze explodeert)*

Donna: Smerig zwijn!! *(ze valt hem aan)*

Ron: *(verdedigt zich)* Ho, ho! Wat doe je nou? Niet zo! Rustig maar!

Donna: Jij hebt in mijn appartement ingebroken! Ik haal de politie erbij!

Ron: Ik heb niet ingebroken!

Donna: Dit is privé-terrein - mijn privé-terrein! Jij bent mijn privé-terrein binnengedrongen - en dat is een misdaad, zelfs hier in Katwijk. En je weet wie zich met misdaad bezighoudt - de politie! *(ze rent naar het raam, schuift het open, leunt naar buiten en begint 'politie' te schreeuwen. Ron rent op haar af, pakt haar bij de heupen en probeert haar naar binnen te trekken. Het is een hele worsteling. Uiteindelijk lukt het hem, als een kurk uit een fles, en ze vallen op de vloer waar ze elkaar buiten adem aankijken)*

Ron: Hoe kreeg je dat voor elkaar?

Donna: Gewoon schreeuwen.

Ron: Het raam! Je deed het raam open!

Donna: Daar is zo een ding toch ook voor?

Ron: Mij lukte het niet.

Donna: Wat?

Ron: Het raam open krijgen!

Donna: Hoe heb je dan ingebroken? *(ze staat op en ordent haar kleren)*

Ron: Ik heb niet ingebroken. Ik ben door de voordeur gekomen!

Donna: De voordeur was op slot.

Ron: Ik heb mijn sleutel nog. *(houdt de sleutel omhoog. Donna grist de sleutel uit zijn hand)*

Donna: Dus ik begrijp dat dat de enige reden is voor je komst? Mijn sleutel terugbrengen? *(Ron klautert overeind, dankbaar voor de suggestie)*

Ron: Eh! Ja - ja! Dat is het!

Donna: Waarom heb je hem niet gewoon opgestuurd?

Ron: *(probeert in het gevlucht te komen)* Ik - ik wilde zeker weten dat je hem kreeg, lieverd. Je weet hoe het gaat met de post in vakantieperiodes. Ik wilde hem persoonlijk afleveren.

Donna: Waarom heb je hem dan niet gewoon als een postbode door de brievenbus gegooid? Je hoefde niet binnen te komen en hier rondneuzen en proberen het raam open te maken!

Ron: Was de telefoon niet makkelijker geweest?

Donna: *(kijkt hem bevreemd aan)* ...eh? ...waarvoor?

Ron: Om de politie in te schakelen. Het over straat schreeuwen is een beetje... ouderwets.

Donna: Wat kan mij dat nou schelen. *(argwanend)* Was je... zocht je ergens naar?

Ron: *(neutraal)* Wat?

Donna: Je zocht iets!

Ron: Nee! Nee! *(hij vlucht weer bij haar vandaan. Ze volgt hem)*

Donna: Iets van mij dat jij wilt hebben? Of iets van jou dat ik heb en jij wilt hebben.

Ron: Nou, het zou kunnen - het zou kunnen dat ik mijn sokken heb laten liggen. Die lichtblauwe, geloof ik...

Donna: Als het is wat ik denk wat je zocht, dan is het verspilde moeite.

Ron: O, ja?

Donna: Ik heb ze verstoppt. Op een veilige plek waar een toevallig insluipertje ze nooit kan vinden.

Ron: *(onschuldig)* W - wat.

Donna: De foto's, duifje van me. De foto's.

Ron: Wel-welke foto's?

Donna: Waar ik je over vertelde toen je bij mij wegging. Die van jou en mij... samen.

Ron: *(hoopvol)* Oh! Van ons samen aan zee.

Donna: Nee, van ons samen daar in bed! Je dacht toch niet dat ik die zou laten rondslingeren? Bepaalde tijdschriften betalen een hoop geld voor foto's van de staatssecretaris van milieu in een slaapkamer met iemand die niet zijn vrouw is.

Ron: Dat - dat doe jij niet!

Donna: Ik heb je toen al verteld dat ik het wel zou doen.

Ron: Ik geloofde je niet.

Donna: O, jawel! Daarom kwam je vandaag hier, omdat je dacht dat ik niet thuis zou zijn - om die foto's te stelen. *(ze lacht, geniet van de benarde positie waar hij in verkeert)*

Ron: Je bent een chanteur!

Donna: En jij bent een inbreker.

Ron: Ik - ik wilde alleen maar ongemakkelijke situaties vermijden, duifje van me.

Donna: Daar had je aan moeten denken voordat jij je tandenborstel inpakte en mij in de steek liet. *(een schattig glimlachje)*

Ron: Wie heeft die foto's trouwens genomen?

Donna: O, dat kan ik je niet vertellen! Ik heb hem beloofd dat hij anoniem zou blijven. Hij is een fanatiek verzamelaar van informele foto's van mensen uit de hogere kringen.

Ron: Maar hoe kon hij ons fotograferen in jouw slaapkamer?!

Donna: Hij heeft een heel goeie telelens. *(Ron heeft plotseling een verontrustende gedachte)*

Ron: Maar wacht eens! Toen die foto's werden genomen, wist jij... wist jij nog niet dat ik bij je weg zou gaan.

Donna: Nee, hè, hè, natuurlijk niet.

Ron: *(diep gekwetst)* En noem je dat romantiek?

Donna: Nee, schattebout - zekerheid. *(de bel gaat)*

Ron: O, Jezus! Er is iemand aan de deur.

Donna: Ik heb ook vrienden.

Ron: Je moet ze wegsturen.

Donna: Dat is niet erg gastvrij.

Ron: *(wanhopig)* Ze mogen mij hier niet zien! Het is vrijdagmiddag en ik ben de staatssecretaris van milieu! Wie het ook is - stuur ze weg! *(Ron duwt haar de gang op, en doet de deur dicht. Donna gaat kennelijk opendoen. Op dat moment komt een kleine, gedrongen agente door het open raam naar binnen. Ze heet Brenda van Riel. Ron keert zich om en ziet haar. Hij schrikt zich wezenloos)* Aaahhh!

Brenda: Ik neem aan dat ik nog op tijd ben?

Ron: Wat moet u hier?

Brenda: Ik ben een politie-agent.

Ron: Dat zie ik ook wel! Waarom klimt u zomaar bij iemand door het raam naar binnen?

Brenda: Ik reageer op een noodgeval.

Ron: Wat voor noodgeval.

Brenda: Een oplettende buurtbewoner meldde dat hiervandaan om politie werd geschreeuwd.

Ron: Nou, hier is niets aan de hand! *(hij neemt afstand)*

Brenda: *(argwanend)* Heeft u ten onterechte de hulp van de politie ingeroepen?

Ron: Ik heb helemaal niets geroepen!

Brenda: Waarom geeft een oplettende buurtbewoner dan door dat hiervandaan om politie is geroepen.

Ron: Wat? O - dat. Dat was ik niet. Dat was zij.

Brenda: (*trionfantelijk*) Aha! Een vrouw! Dus zij heeft om de politie geroepen?

Ron: Wilt u zich met uw eigen zaken bemoeien?

Brenda: Heeft ze geroepen of niet?

Ron: Misschien - misschien heeft ze wel een of twee keer geroepen.

Brenda: Drie tot vier keer is mij verteld.

Ron: Het was een vergissing.

Brenda: Dat zeggen ze allemaal. In mijn werk weet je uiteindelijk waar vergissingen toe kunnen leiden. Ik ken aardig wat mensen...

Ron: (*gedempt*) Dat verbaast me... !

Brenda: Zowel mannen als vrouwen die na een vergissing met de billen bloot moesten!

Ron: Met de billen bloot?

Brenda: Tot over hun oren.

Ron: Tot over hun oren met de billen bloot?

Brenda: Als mensen om hulp roepen omdat ze in nood zijn en eigenlijk zijn ze helemaal niet in nood, dan loopt het zo met ze af. Eén scheve schaats is genoeg.

Ron: Op één scheve schaats tot over hun oren met de billen bloot?

Brenda: Zwaar in de problemen!

Ron: Dat lijkt er meer op.

Brenda: Dus, waar is ze?

Ron: Wie?

Brenda: Degene die om politie schreeuwde. Verstopt zich zeker? (*ze laat haar blik door de kamer glijden*)

Ron: Ik heb geen idee! Ik heb er niets mee te maken. (*plotseling loopt Brenda naar Ron toe en bestudeert zijn gezicht aandachtig*)

Brenda: Ken ik u niet ergens van?

Ron: Ik hoop het niet.

Brenda: Het is mijn werk om gezichten te onthouden. En deze heb ik zeker eerder gezien.

Ron: Nou, dit gezicht heeft u nog nooit aangekeken...

Brenda: Komt u weleens op het kastje? Uw gezicht is erg bekend.

Ron: Dat van u totaal niet.

Brenda: U leest het nieuws.

Ron: Dat kan niet.

Brenda: Ik heb u iets zien doen.

Ron: (*gedempt*) Ik mag toch hopen van niet...!

Brenda: Woont u hier?

Ron: Nee.

Brenda: Aha! Alleen op bezoek!

Ron: In zekere zin.

Brenda: *(zeer achterdochtig)* Ik begrijp het...
Ron: Het is niet wat u denkt.
Brenda: Hoe weet u wat ik denk?
Ron: Ik heb zo'n idee...
Brenda: *(grimmig)* Ik kom het overal tegen...
Ron: Wat?
Brenda: Vleselijke wellust! Het is overal.
Ron: Overal is vleselijke wellust?
Brenda: Waar je ook kijkt.
Ron: Nou, hier is het niet te vinden!
Brenda: En u denkt dat ik dat geloof? Ik herken de tekenen van wellust en verlangen onmiddellijk. En in mijn werk kom je die overal tegen. Ik heb er zo een hekel aan...
Ron: U bent er niet zo'n voorstander van?
Brenda: Natuurlijk wel! Ik wou alleen dat het mij ook eens overkwam....
(Donna komt haastig terug. Verrast stopt ze als ze de agente ziet. Haar hand schiet vooruit en wijst naar de agente)
Donna: Aaahhh.
Ron: Het is een agente.
Donna: En dat werd tijd ook.
Ron: Ze is door het raam binnengekomen.
Donna: *(kijkt woedend naar Ron)* Jij hebt wel lef, mannetje! Je laat jezelf hier ongevraagd binnen en bestelt een pizza. *(Ron staat haar wezenloos aan)*
Ron: Pardon?
Donna: Er staat een pizzabezorger aan de deur.
Ron: Op vrijdagmiddag?
Donna: Het is zo'n vierentwintiguursdienst.
Ron: Nou, ik heb niemand gebeld. *(Donna gaat naar Brenda)*
Donna: En u? Heeft u een pizza besteld?
Brenda: Nee. Maar als er over is, ik heb wel trek.
Donna: Het duurde lang voordat u er was. Ik heb de longen uit mijn lijf geschreeuwd. Had u niet in de gaten dat het om een noodgeval gaat?
Brenda: Aha! Dus u was degene die schreeuwde?
Donna: Reken maar.
Brenda: U had kunnen bellen.
Donna: Ja, ja. Hoe dan ook, u bent er nu. Zou u niet eens iemand gaan arresteren.
Brenda: *(kijkt om zich heen)* Is er een indringer?
Ron/Donna: *(samen)* Nee/Ja.
Brenda: Ik proef een meningsverschil.

Donna: Inderdaad - iemand heeft een pizza besteld. Die arme knul die voor de deur stond met zijn kartonnen doos dampend in het zonlicht.

Brenda: De jongen?

Donna: De doos!

Brenda: Staat hij er nog?

Donna: Nee, ik heb gezegd dat hij met zijn pizza naar de burens moest gaan.

Brenda: Dan moeten we hem onmiddellijk tegenhouden!

Donna: Hoezo?

Brenda: Omdat ik honger heb!

Donna: U kunt niet zomaar gaan eten terwijl wij hier een noodgeval hebben. U heeft dienst. Van u wordt verwacht dat u mensen arresteert, niet dat u pizza eet.

Brenda: Maar er is helemaal geen noodgeval.

Donna: En hoe weet u dat?

Brenda: *(wijst naar Ron)* Dat zei hij.

Donna: Hij is het noodgeval. Hij heeft bij mij ingebroken.

Brenda: *(met tegenzin)* Oké dan. *(pakt haar notitieblokje)* Maar ik zou het geen noodgeval willen noemen als een man naar mij verlangde...

Donna: *(kijkt hoopvol om zich heen)* Waar?

Brenda: Wat?

Donna: Die man... die naar mij verlangt! Waar is ie?

Brenda: *(wijst naar Ron)* Daar! *(Donna kijkt twijfelachtig naar Ron)*

Donna: Deze hier?

Brenda: Precies. *(Donna gaat naar Ron toe, in de zevende hemel)*

Donna: O, snoezepoes - dus het enige wat je kwam stelen was mijn hartje?

Ron: *(werpt een zenuwachtige blik op Brenda)* Nou - ik denk dat ik nog wel even kan blijven.

Donna: O, heerlijk!

Brenda: Maar ik stond op het punt u aan te houden...

Ron: Nou, dat is niet meer nodig.

Brenda: Maar dat wil ik!

Donna: Nee! Ik trek de aanklacht in!

Brenda: Dan zit er niets anders op dan dat ik u hier met deze man achterlaat. De situatie hier is precies zoals ik reeds vermoedde... *(Albert komt op vanaf de gang. Een pientere knaap van negentien in een donkere broek en schoenen en een fleurig gestreept shirt en een hoed met het 'Pizza Palace' logo erop. De kartonnen doos met de pizza erin is op dezelfde manier gestreept)*

Albert: De mensen van hiernaast zeggen dat ze geen Italianen zijn en zeker niet van pizza houden, dus deze moet van u zijn! *(hij ziet de*

agente) Ahhh! (onmiddellijk steekt hij zijn handen omhoog ten teken van overgave. Brenda loopt naar hem toe en bestudeert zijn gezicht argwanend)

Brenda: U heeft de houding van een schuldig man aangenomen. Ik geloof dat ik hier precies op tijd ben.

Albert: Gaat u mij arresteren?

Brenda: Dat hangt er vanaf of u een bevredigende verklaring kunt geven voor uw aanwezigheid alhier.

Albert: Ik kwam een pizza bezorgen.

Brenda: Hoe oud bent u?

Albert: Vindt u het erg als ik eerst mijn armen laat zakken. Het is niet mijn gewoonte om pizza's boven mijn hoofd te houden.

Brenda: Uiteraard. Wij willen niet dat een prima pizza iets naars overkomt. *(dankbaar laat Albert zijn armen zakken)*

Ron: *(tegen Donna)* Wat doet hij hier?

Donna: Hij bezorgt een pizza.

Ron: Maar er heeft niemand een pizza besteld!

Albert: *(kijkt eens goed naar Ron)* Kennen wij elkaar? *(Ron deinst terug voor deze onwelkome inspectie)*

Ron: Ik hoop het niet. Iemand met zo een hoed op had ik mij wel herinnerd.

Albert: Ik zou zweren dat ik uw gezicht al eens heb gezien... *(hij blijft aandachtig naar het gezicht van Ron staren)*

Brenda: Ik wacht nog steeds op antwoord!

Donna: *(mokkend)* Ik wou dat alle pizza's en agentes zouden verdwijnen zodat ik alleen kan zijn met mijn minnaar...

Albert: Aha! Dus dit is uw minnaar? Ik dacht al dat ik het gezicht herkende. *(hij grijnst blij naar Ron)*

Ron: Hoe weet jij nou hoe haar minnaar eruit ziet?

Albert: Nou, ik heb u weleens eerder gezien, niet dan?

Ron: Is dat zo?

Albert: Zeker.. !

Ron: *(in paniek)* Waar?

Albert: Hier voor de deur. Als u de auto instapt of uitstapt als ik 's avonds langsfiets met bestellingen. Eén plus één had ik al snel bij elkaar opgeteld. U bent hier zo een beetje kind aan huis, toch?

Ron: Dat is niet waar! Ik wilde eigenlijk net gaan.

Donna: Maar nu blijf je.

Ron: Is - is dat zo?

Donna: *(duldt geen tegenspraak)* Reken maar snoezepoes.

Albert: Nu ik uw gezicht bij daglicht en van dichtbij zie, weet ik zeker dat ik u ken. Bent u een hooggeplaatst figuur?

Ron: Ik hoef geen pizza te eten, als dat is wat je bedoelt. (*plotseling geeft Brenda Albert een slinger zodat hij haar aankijkt*)

Brenda: Ik ben in uniform en ik eis een antwoord!

Albert: Sorry, ik weet de vraag niet meer.

Brenda: Leeftijd!

Albert: O, negentien.

Brenda: Een onschuldige leeftijd. De pubertijd nog maar net voorbij... (*ze zucht*)

Ron: (*woedende blik op Albert*) Zelfs op zijn negentiende zou hij beter moeten weten dan pizza's bezorgen op een adres waar niets besteld is.

Brenda: Aan welke vergrijp heb jij je schuldig gemaakt?

Albert: Niet één.

Brenda: Zodra je mijn uniform zag, deed je meteen je handen omhoog bij wijze van overgave.

Albert: Dat was een instinctieve reactie. Ik heb een diepgewortelde angst voor vrouwen met gezag.

Brenda: Je moet leren je daar overheen te zetten. Maar goed, ik zal het voor deze keer door de vingers zien. Maar alleen - (*ze ademt luidruchtig door haar tanden in*) - als ik de pizza mag hebben.

Albert: Die zal onderhand wel koud zijn...

Brenda: Desondanks, verspilling is zonde. Door dit kennelijke noodgeval heb ik behoorlijke trek gekregen.

Albert: (*onrustig*) Misschien is het uw smaak niet...

Brenda: Beschrijf hem eens.

Albert: Spinazie, tomaat, mozzarella.

Brenda: Met een gebakken ei erop?

Albert: Ja.

Brenda: Goddelijk. (*ze neemt hem de doos uit handen en wil gaan, maar aarzelt als haar iets te binnen schiet*) Anderzijds kan ik je ook meenemen naar mijn appartement voor verdere ondervraging.

Ron: Uw appartement?

Brenda: Het is maar een paar minuten lopen hiervandaan.

Ron: Waarom niet naar het bureau?

Brenda: Ik heb mijn eigen manier om dit soort jongens aan te pakken.

Ron: Dat geloof ik... !

Albert: Nee! Alstublieft! Neemt u de pizza maar mee!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto